

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 277. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387038656/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

med Madkurven, og han huggede i sig og stoppede ned i sin Mave en Humpel efter en anden, og saa tog han sig en god Taar af Flasken ind imellem og satte den hver Gang bag ved sig. Men saa kom der en i saadan noget pænt tavlet Forklædetøj med en Hølestryge i sin Haand, og han snappede Flasken og rendte med. Dengang Møllersvenden saa vende sig og vilde tage sin Flaske, saa var den henne. Det huede ham ilde: han saa sig rundt om paa os allesammen, tilsidst faldt hans Øjne paa mig, for jeg stod nærmest, og da kunde jeg vel se, han mistænkte mig for det, for han blev ved at glo paa mig, som han skulde have ædt mig. »Hvad kan det nytte,« sagde jeg, »at I ser paa mig? Jeg har Skam ikke taget jer Flaske, men der var en, der rendte her i et Par lange Bukser og med en Hølestryge, han tog den fra jer.« Men det kunde lidt hjælpe, alt hvad jeg sagde, for han blev ved at se paa mig; han sagde ingenting, men hans Øjne gnistrede som gloende Ild, og alle dem, der var i Stuen, de grinte ligesaa stærkt, som de kunde. Saa blev jeg ildvorn og sagde til ham: »Tyv tænker, Hvermand stjæler; dersom du ikke vil lade være at glo paa mig, saa skal jeg Skam komme over til dig og banke Melet af din Trøje.« Han stod lige kækt og gabte saa højt, at jeg kunde have jaget begge mine Knytnever ind i hans Mund. »Da skal jeg se, om jeg ikke kan lette din Møllertyv!« sagde jeg, og saa vilde jeg til at kyle mit ene Ben over Plankeværket; men saa begyndte de allesammen at raabe, at jeg skulde gaa ud; de har vel været ræd, at der skulde ske en Ulykke. Saa var der to, de tog mig hver under sin Arm: »jeg kan gaa selv,« sagde jeg; men det kunde ikke nytte, hvad jeg sagde, for saa krøb de sammen rundt om mig og raabte Hurra for mig, fordi jeg saadan havde beskæmmet Tyven, og saa bar de mig redelig ud paa deres Skuldre, men i Døren skiltes de ad, og saa trillede jeg og brækkede Mundbidet til min Pibe.

Men saa har jeg ogsaa engang været i Kirke, i den lille kullede Kirke, der ligger paa Kongens Nytorv lidt fra den levende Træhest; det var en fin Kirke indeni. Midt over var et stort Omhæng; og det stod der en lille Knægt og trak op og ned, og en Præst stod der ved hver sin Side af det, og de var sorte i Ansigtet; jeg stod ved vor Kokkepige højt oppe paa Pulpituret. Kongen sad ved den ene Side af Prædikestolen; men han tav stille, og hele Menigheden tav stille, undtagen sommetider at de klappede i deres Hænder og gav et grumme Vræl fra sig. I Koret der gik de ud og ind, og saa prækede en, og saa prækede to, og saa raabte de i Munden paa hverandre; saa sang de, og saa spille-

Bruddeviels, men e Brud aa e Brudgom haalt hvar i sihn Enn aa et Strykke Lat – de klepped e Præst møt øwr. Sihn kam di bahren ind mæ e Brudgom, aa han wa slawn faaderred, huén han saa wa kommen aastej, aa saa tow e Dejn en grummige stuer Fiol, aa ga sæ te aa spell aa søng faar e Brud saaleng, te hun fil i Søwn. Wo Kaakkeping ga sæ te aa græhd aa saah, te hun wa dø, men de haad wal ett aa betyh, faar A ved da, te Jen ka ett søng Jen ihjel, aa A trowt aasse te A so hin et Pa Daw atter o e Gaahd, aa da skadd hun ingen Ting. De war ejs den særest Hantiering, te A haa sit i nown Kjerke.

No et mier de hæhr Gaang, ant end om I vil skekk mæ en Wost aa et Pa Faasloer, aa saa et bette Fjarril Smør, faa hæhr foer vi et ant Smør end Fjet, faa hæhr ær et ant end Bæster i e Bøj, allywl den Gaahd, A bowt i, hedder Studenstræhd. Faawal!»

Dæhrætter row Rasmus Owstrup fat, aa faataall den hæ Histaarri:

»Som A no sku faatell Jer: De war i Kriens Ti, da di hæ Engelsmænd haad gjo de hæ grummige Spitaakkel i Kjøvvenhawn, saa maat A da hejer ett blyw irow, faa Legsmannen kam aa drøw mæ ud o Sessionen, aa dæh bløw A tawn te di Haassens Hæjstfolk, aa A lahr baadde aa nih aa hog Folk ihjel; men A fik sjæl ingen Hog, faar A ska sej wos: di slaer kun i Frejtier, faa nar der æ Kri, saa æ di baanng te vi ska gjø de Slemu veddem. I Frejjen saa raer di faa wos, men i Krien saa raer vi faa dem – si de ær en Faaskjæl. – A had en gue Madpuer mæ mæ ud te Skuelen, aa mie fik A sennen hjemmenfræ, aa de gjør ingen Uhn ve ham, dæ sku læhr mæ, aa A kam te aa sto høwt baade faa ham aa for Aalfisireren.

Saa sejer Unneraaffisiren te mæ en Daw, A had gin ham en Pølls aa en Pa' Woster – faa han wa gywt, skal A sej wos – »Høe,» seje han, »kinne Do Messingjens?» – »De war ett godt annet» søh A, »de æ den bejst ve hiele Reggimintet.» – »No» søh han igjen, »Watrup, dæ rier ham, æ bløwn syg, aa han doe wal aasse.» – »Ja de ka got væhr» søh A. – »Ve Do ha hæne søh han, »saa skal A si aa skaf Dæ ham, men saa ska Do aasse tænnk po mi Kuen!» – »A ska betænnk hins suet A, »mæ et Faasloer aa et bettekon Flæsk, hwiissommensti te A maa fo Messing-